

Αγωνιστική Συστήριση Εκπαιδευτικών

Με αφορμή μια Παγκόσμια Μέρα ... μιλάμε για το ρόλο του εκπαιδευτικού

Με αφορμή την 5 Οκτώβρη, παγκόσμια μέρα εκπαιδευτικού, απευθυνόμαστε, με τα λόγια του μεγάλου παιδαγωγού Δημήτρη Γληνού, σε όλους αυτούς που έχουν έγνοια για τους μαθητές τους και το μέλλον τους:

“Η εργασία του Δασκάλου, κάθε εκπαιδευτικού, δεν ετοιμάζει το σήμερα παρά το αύριο. Τα παιδιά που δίδασκεί θα ζήσουν σε μια κοινωνία που θα είναι ανθρωπική και με νέες απαιτήσεις από ότι είναι σήμερα. Θέλουν τους εκπαιδευτικούς μηδέχρμένους σαν σε δόκονο, στις περίφημες επιταχές, «στα κελεύσματα του κράτους», που πρέπει να ακολουθούνται αυστηρητί. Κι αυτό σημαίνει ότι πρέπει να είναι α-τρολτικός, ουδέτερος, χωρίς ελεύθερο φρόνημα, κουφός στα προβλήματα που θέτει η ίδια του η συνείδηση.

Εάν θέλει ο εκπαιδευτικός να προετοιμάσει τα νιάτα για το μέλλον, να διαμορφώσει το ανθρωπινό υλικό, δεν μπορεί να αγνοήσει τα βασικά χαρακτηριστικά την εποχής, είναι ανάγκη να πάρει μέρος ε' όλο τον κοινωνικό κοχλασμό και να παρήξει να ακολουθεί τα προβλήματα του λαού. Δεν μπορεί να μείνει ουδέτερος που, αν το θέλετε, η ουδετερότητα καταλήγει να είναι συμμετοχή στην αδικία κατά του λαού. Είναι ανάγκη να ενδιαφέρει το μέλλον μέσα στο παρόν και να εργαστεί δημιουργικά. Να νιώσει τα νιάτα, τις ελπίδες τους, το νέο που γεννιέται μέσα τους και χερμίζει ο ίδιος απ' αυτές κι αποφεύγει έτσι την αποτελμάτωση και τη ρουτίνα την καταλύτρα κάθε προκοπής.

Ο εκπαιδευτικός είναι ανάγκη να αφουγκράζεται το νέο, να συνέρχαστεί με τις νέες δυνάμεις για τη χέννηση του νέου, για την κατανίκηση κάθε αντίθεσης μέσα στην κοινωνία, με το νόημα να καταρχηθεί η εκμετάλλευση ανθρωπίνου από ανθρωπο, να καταρχηθεί κάθε μορφή καταπίεσης από τα πιο βίαια ως τα πιο δόλια μέσα οικονομικής δειέδσης και πολιτικής διαφθοράς. Έτσι, μόνο παίρνει νόημα και φαρύτητα ο ρόλος του εκπαιδευτικού.”¹

Καλούμε κάθε μπροστάρη, πρωτοπόρο εκπαιδευτικό που συναισθάνεται το ρόλο του, μέσα στην κοινωνία, ως πλάστη συνειδήσεων, να αφουγκραστεί το νέο, να υπηρετήσει το δίκαιο, να δώσει στους μαθητές του τα όπλα για να μάθουν να πολεμούν την αδικία. Να γυρίσει την πλάτη του στα κελεύσματα της «ρεαλιστικότητας» του κεφαλαίου που θέλει, τον ίδιο και τους μαθητές του, σκυμμένους μπροστά στη βαρβαρότητα. Να εμπνεύσει με την αγωνιστική στάση του και να αποτελέσει παράδειγμα. Να δώσει απαντήσεις στα αγωνιώδη ερωτήματα των μαθητών για το μέλλον τους οπλίζοντάς τους με θάρρος, γνώση και τόλημη, διδάσκοντάς τους το μεγάλο μάθημα της ζωής, αυτό του ΑΓΩΝΑ.

Έτσι αποκτά πραγματικό περιεχόμενο και νόημα η αποστολή του εκπαιδευτικού που υπηρετείται ΚΑΘΕ μέρα, μέσα και έξω από την σχολική τάξη, στα όμορφα μονοπάτια της διεκδίκησης και της αμφοιβήτησης.

¹ Απόσπασμα – επιλογή από το άρθρο της Ρόζας Ιμβριώτη αφιερωμένο στο Δημήτρη Γληνό, περιοδικό “Επιθεώρηση Τέχνης”, αρ. 11-12/1964